

MICK HERRON

MRTVÍ
LVI

SÉRIE SLOW HORSES

xyz

Slow Horses

Mrtví lvi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Mick Herron
Slow Horses: Mrtví lvi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MRTVÍ
LVI**

MICK HERRON

MRTVÍ LVI

SÉRIE SLOW HORSES

xyz

Pro MSJ

1.

Ve Swindonu vypadly pojistky a všechny vlaky v jihozápadní části města se jako na povel zastavily. Z monitorů v nádražní hale ve stanici Paddington zmizely časy odjezdů a vystřídal je nápis: Zpoždění. Nehybné vlaky ucpaly nástupiště; v odbavovací hale se kolem kufrů tlačili nešťastní výletníci, zatímco pravidelní cestující dojíždějící do Londýna za prací se rozcházeli do hospod nebo telefonovali domů a se železným alibi se následně vydávali zpět do města za svými milenci a milenkami. A šestatřicet minut od Londýna na rovném úseku trati s výhledem na Temži se zastavil vysokorychlostní vlak jedoucí do Worcesteru. Světla z hausbótů se rozlévala po hladině řeky a osvětlovala dvojici kánoí, které se rychle ztrácely z dohledu, když je Dickie Bow spatřil: dvě rychlá subtilní plavidla brázdící vodu v chladném březnovém večeru.

Cestující kolem něj si neustále něco mumlali, koukali se na hodinky a telefonovali. Dickie Bow se znovu vžil do své role a vypustil podrážděně *tss!* Ale žádné hodinky na ruce neměl a neměl ani komu by zavolal. Nevěděl, kam jede, a neměl ani jízdenku.

O tři sedadla dál si nějaký týpek pohrával s aktovkou.

V interkomu to zachrastilo.

„Z důvodu poruchy traťového zařízení u Swindonu bohužel nemůžeme pokračovat v cestě. Momentálně...“

Další zachrastění a praskání statické elektřiny v interkomu přerušilo hlášení, i když z ostatních vagonů k nim stále slabě zaznívalo. Pak se hlas vrátil:

„... zpět do Readingu, kde bude vypravena náhradní autobusová doprava...“

Toto oznámení se setkal s hromadným znechuceným zasténáním a nejednou nadávkou, ale – a to bylo pro Dickieho Bowa velmi překvapivé – i okamžitou pohotovostí. Hlášení ještě neskončilo, když se začaly oblékat kabáty a vypínat laptopy, zavírat tašky a uvolňovat sedadla. Vlak se pohnul a pak řeka začala téct špatným směrem a za chvíli se před nimi znovu objevilo nádraží v Readingu.

Na přeplněných nástupištích nastal chaos, když se cestující vyrojili z vlaku a následně si uvědomili, že nevědí, kam jít. Nevěděl to ani Dickie Bow. Jediné, co ho zajímalo, byl ten týpek, který okamžitě zmizel v moři těl. Dickie byl ale příliš zkušený na to, než aby panikařil. Všechno se mu vracelo. Jako by nikdy neopustil tu špionskou zoo.

Až na to, že tehdy by si našel nějakou zeď a vykouřil by si cigaretu. Tady to bohužel možné nebylo, což nezabránilo pronikavé touze po nikotinu, která mu sevřela útroby, ani náhlé ostré bolesti ve stehně – tak silné, až zalapal po dechu. Chytil se za to místo a rukou se přitom otřel nejprve o roh jakéhosi kufříku, pak o mokrý deštník. Fúj. Smrtící zbraně, pomyslel si. Naši běžní cestující nosí smrtící zbraně.

Dav ho tlačil dál, ať se mu to líbilo, nebo ne, a najednou bylo zase všechno v pořádku, protože ho opět uviděl: týpek s kloboukem zakrývajícím jeho holou lebku a s kufříkem pod paží stál poblíž eskalátoru vedoucího na můstek pro pěší. A tak se Dickie, obklopený otrávenými cestujícími, prosmýkl kolem a nechal se vyvézt pohyb-

livými schody nahoru, kde se nenápadně opřel v rohu. Aby se člověk dostal k hlavnímu východu z nádraží, musel přejít tento most. Předpokládal, že tudy dřív nebo později projdou všichni, jakmile se dozví podrobnosti o náhradních autobusových linkách.

Zavřel oči. Dnešek nebyl obyčejným dnem. Normálně by měl touhle dobou – krátce po půl sedmé – všechny nástrahy za sebou: vstával by ve dvanáct po pěti hodinách neklidného spánku. Na pokoji by si dal černou kávu a cigaretu. V případě potřeby i sprchu. Pak by zašel do Hvězdy, kde by si objednal vyprošťovák v podobě Guinnesse a panáka whisky, což by mu žaludek buď napravilo, nebo ho na pár dalších hodin odradilo od jakéhokoliv jídla. Dny nezřízeného pití byly pryč. Tehdy měl chvílky, na které nebyl pyšný: opilý si pletl jeptišky s děvkami a policisty s přáteli; střizlivý nepoznával bývalé manžely, což ony kvitovaly s povděkem. Těžké časy.

Ale ani tehdy by se mu nestalo, že by kolem něj prošel typický moskevský grázl a on hned nevěděl, co je zač.

Dickie se přenesl zpátky do reality: oznámení o autobusech bylo učiněno a všichni se hrnuli přes most. U monitoru postával tak dlouho, dokud ten týpek neprošel kolem, a pak se nechal strhnout davem a tři teplá těla za ním ho postrkovala dopředu. Neměl by být tak blízko, ale choreografie davu byla nevyzpytatelná.

Navíc tenhle dav nebyl dobře naladěný. Poté, co se protlačil přes turnikety, pustil se do nádražního personálu, který ho střídavě uklidňoval, dohadoval se s ním a ukazoval na východy. Venku bylo mokro a tma a nebyly tam žádné autobusy. Dav přetékal přes celé prostranství před nádražím. Dickie Bow, pevně sevřený v jeho objetí, nespouštěl oči z týpka, který klidně stál a čekal.

Prerušená cesta, pomyslel si Dickie. V téhle branži člověk musel riskovat a doufat ve štěstí – zapomněl, že už v téhle branži nepracu-

je – a nebyť zastavení vlaku, pokračoval by ten týpek nerušeně dál. Kam, to Dickie netušil. Vlak mířil do Worcesteru, ale předtím měl spoustu zastávek. Týpek mohl vystoupit kdekoliv. Dickie věděl jen to, že tam by vystoupil i on.

Zpoza rohu se vynořily autobusy, a hned tři. Dav znervózněl a začal se tlačit dopředu. Týpek jím proplouval jak ledoborec razící si cestu zamrzlým oceánem, zatímco Dickie se držel v mezerách vznikajících v jeho brázdě. Někdo se snažil volat pokyny, ale jeho slabý hlas zanikl v nespokojeném mumlání lidí, kteří mu nerozuměli, dlouho předtím, než byl s hlášením hotový.

Ale týpek věděl, kam jde. Zamířil ke třetímu autobusu, takže Dickie, stále se držící v jeho stopách, se nenápadně prodral chaosem a také do něj nastoupil. Na jízdenku se ho nikdo nezeptal. Dickie zamířil k posledním sedadlům, odkud měl výhled na týpka dvě řady před sebou. Posadil se a zavřel oči. Při každé operaci přišel okamžik na pauzu. Když se tak stalo, člověk prostě zavřel oči a udělal si malé zhodnocení situace. Byl na míle daleko od domova a měl u sebe asi šestnáct liber. Potřeboval panáka, ale chtěl si ho vychutnat v klidu. Na druhou stranu ale seděl v tomhle autobuse, teď a tady. Netušil, jak moc mu tenhle život chybí, dokud ho znovu neokusil: skutečný život, ne ta náhražka, kterou každý den utápěl v alkoholu.

Což bylo přesně to, co dělal, když si všiml toho týpka. Přímo tam, ve Hvězdě. Civilistovi by spadla čelist až na stůl: Co to *sakra* je? Profík, i když už nějakou dobu neaktivní profík, zkontroloval hodiny, hodil do sebe zbytek Guinnessu, složil noviny a odešel. Chvilí postával u sázkové kanceláře o dva vchody dál a vzpomínal, kdy a v čí společnosti ten obličej naposledy viděl. Byl to ten poskok. Ten, kdo držel láhev a snažil se lít její obsah do Dickieho pevně sevřených úst; němý podržtaška. Nebyl to ten, ze kterého Dickiemu běhal mráz po

zádech... O deset minut později se objevil a Dickie se za ním pustil: Dickie, který by dokázal sledovat i fretku v lese, natož pak relikvii ducha. Závan minulosti. Ozvěnu špionské zoo.

(Berlín, pokud to musíte vědět. Špionská zoo byl Berlín v době, kdy se otevíraly hranice a vyděšení grázlové vylézali z lesů jako brouci z převráceného špalku dřeva. Nejméně dvakrát denně se u dveří objevil nějaký upocený rádoby špion, který tvrdil, že ve svém koženkovém kufříku má skutečný poklad: tajné informace o státní obraně, doletu raket či chemických zbraních... A přesto, přes všechnu tu horečnou aktivitu, nápis na nově rozebrané Zdi hlásal: minulost všech je ta tam, ale stejně tak i budoucnost Dickieho Bowa. *Díky, starý brachu. Obáváme se, že pro tvé, ehm, schopnosti už tu nebude moc uplatnění... Jaký důchod?* A tak se přirozeně vrátil do Londýna.)

Ridič zavolal něco, čemu Dickie nerozuměl. Dveře zasyčely a ozvalo se dvojité zatroubení klaksonu; pozdrav na rozloučenou druhým dvěma autobusům. Dickie si třel stehno v místě, kde narazil na hranu aktovky nebo špičku deštníku, a přemýšlel o náhodě a o zvláštních místech, kam vás dostane. Například z ulice ve čtvrti Soho do metra, z metra na nádraží Paddington, následně do vlaku a pak do tohoto autobusu. Pořád nevěděl, jestli ta náhoda byla dobrá, nebo špatná.

Když zhasla světla, autobus se na chvíli změnil v temný pohybující se stín. Pak cestující zapnuli světla nad hlavami, rozzářily se modré obrazovky laptopů a prsty svírající iPhony přízračně zbělely. I Dickie vytáhl telefon z kapsy, ale neměl žádné zprávy. Nikdy mu nikdo nepsal. Projel seznam kontaktů a zarazilo ho, jak je krátký. O dvě sedadla před ním týpek sroloval noviny, vrazil si je mezi kolena a pověsil na ně svůj klobouk. Možná se chystá si zdřímnout.

Reading nechali za sebou. Za okny se rozprostírala temná krajina. O kus dál svislá linie červených světél označovala vysílač v Didcotu, ale chladicí věže se ztrácely ve tmě.

Dickie svíral telefon v ruce jako granát. Palcem přejížděl přes klávesnici a neušel mu drobný výstupek na prostředním tlačítku, který umožňoval snazší orientaci prstů ve tmě. Ale na Dickieho zprávy nikdo nečekal. Dickie byl dinosaur. Doba se změnila, a co by vlastně komu psal? Že uprostřed Londýna zahlédl obličej z minulosti a sleduje ho? Koho by to zajímalo? Svět šel dál. A jeho nechal za sebou.

V dnešní době nebylo odmítnutí tak trpké, a i ti neužiteční dostávali šanci. Tajná služba byla stejně jako ostatní státní složky svázána řadou pravidel a předpisů: zkuste vyhodit někoho nepotřebného a druhý den vás dají k soudu za diskriminaci lůzrů. A tak tajná služba nahnala všechny své neužitečné břídili do jednoho bohem zapomenutého baráku stranou všeho dění a nandala jim na bedra papírování – administrativní šikanu, která je měla donutit odevzdat policejní odznaky. Říkali jim Pomalí koně. Žabaři. Ztroskotanci. Říkali jim Pomalí koně a hodili je na krk Jacksonu Lambovi, s nímž se Dickie setkal před lety ve špionské zoo.

Mobil v jeho ruce zabzučel, ale na displeji se neobjevila žádná zpráva; jen varování, že mu dochází baterie.

Dickie věděl, jaký je to pocit – nemít co říct. Nikdo mu nevěnoval pozornost, doba se soustředila jinam. Laptopy bzučely a mobily šepaly, ale Dickie byl němý. Némý a nehybný, až na chabý pohyb prstů. Drobný výstupek na prostředním tlačítku klávesnice mu drhnul pod palcem: *tady jsem, tady*.

Bylo třeba doručit důležitou zprávu, ale Dickie nevěděl, komu napsat a vlastně ani co. Na pár světělých okamžiků pocítil, že je součás-

tí vřelého, deštěm navlhlého společenství lidí, dýchá stejný vzduch a vnímá stejné zvuky. Ale zvuky se pomalu ztrácely, až úplně zanikly. Všechno okolo jako by přestalo existovat – kromě výjevů za oknem. Krajina dál ubíhala v monotónním temném pásmu posetém tečkami světél připomínajících blýskavé flitry na šále. A pak se i ty tečky rozmazaly, světla ztmavla a všechno přikryla černočerná tma. A pak už tu byl jen autobus vezoucí svůj nehybný náklad nocí do Oxfordu – do cílové stanice, kam doveze o jednu živou duši méně, než v Readingu v dešti naložil.

Část první

Černé labutě

2.

Ted', když tu práce na silnici konečně skončily, je Aldersgate Street v londýnské čtvrti Finsbury mnohem klidnější. Pořád to není adresa, kterou byste si vybrali pro piknik, ale aspoň už nepřipomíná místo, kde dnes a denně dochází k silničním prohřeškům jako kdysi. Puls ulice se normalizoval, a i když hladina hluku stále zůstává vysoká, už ji netvoří jen kvílení pneumatik. Občas tu člověk zaslechne i pouliční hudbu: zpěv aut, hvizd taxíků a volně plynoucí dopravu, na kterou místní nechápavě zírají. Dříve bylo rozumné přibalit si do tašky oběd, pokud jste se chystali jet po Aldersgate Street autobusem. Nyní můžete strávit půl hodiny jen tím, že se ji snažíte přejít.

Možná je to případ městské džungle, která si bere zpět, co jí patří. A když se dobře podíváte, zjistíte, že každá džungle se může pochlubit divokou zvěří. Jednou dopoledne byla u White Lion Court spatřena liška, jak míří k Barbican Centre, kde mezi kvetinovými záhony a vodními plochami najdete ptáky i krysy. Tam, kde se zeleň sklání nad stojatou vodou, se ukrývají žáby. A po setmění se tu objevují netopýři. Nebylo by tedy překvapením, kdyby z jedné z věží centra Barbican spadla přímo před vašima očima na chodník kočka, ztuhla by, a aniž by pohnula hlavou, podívala se na všechny strany najednou, jak to kočky umí. Je to siamka. Světlá, krátkosrstá, štíhlá

kočka se šikmýma očima; stejně jako všechny jí podobné dokáže nelslyšně proklouznout sotva pootevřenými dveřmi a okny, o nichž bysde přísahali, že byla zavřená. Ztuhne jen na okamžik. A pak je pryč.

Pohybuje se jako stín, tahle kočka; přes můstek pro pěší, po schodech dolů na zastávku a ven na ulici. Jakákoliv jiná kočka by možná zaváhala, než by přeběhla rušnou silnici, ale ne ta naše; důvěřující svým instinktům, uším a rychlosti je na druhé straně dřív, než řidič dodávky sundá nohu z brzdy. A pak zmizí, nebo to tak alespoň vypadá. Řidič se naštvane rozhlíží, ale jediné, co vidí, jsou černé dveře v zaprášeném výklenku mezi novinovým stánkem a čínskou restaurací; jejich letitý černý nátěr je pomalován cákanci od projíždějících aut, a na schodu před nimi stojí jedna jediná zažloutlá láhev od mléka. A po naší kočce ani stopy.

Ta kočka šla samozřejmě zadem. Do Slough House nikdo nevchází hlavním vchodem. Místo toho používají jeho obyvatelé špinavou uličku, aby se dostali na neudržovaný dvůr s plesnivými zdmi a dveřmi, které po ránu většinou vyžadují prudké kopnutí, když je zkriví vlhko, zima nebo horko. Ale tlapky naší kočky jsou malé a její vstup si nežadá násilí, takže se těmi dveřmi vmžiku protáhne a vyběhne po schodech do chodby se dvěma kancelářemi.

Tady v prvním patře – v přízemí sídlí jiné společnosti: čínská restaurace New Empire a trafika, která každý rok mění jméno i vlastníka – pracuje Roderick Ho. Jeho kancelář připomíná džungli starého elektronického harampádí: nepoužívané klávesnice se kupí v rozích a pestrobarevné dráty se táhnou jako smyčky střev z monitorů počítačů bez zadních stěn. V šedivých policích jsou naskládány softwarové manuály, smotané kabely a krabice od bot, které téměř jistě obsahují podivně tvarované kousky kovů. Vedle Hoova stolu se povážlivě naklání kartonová věž z tradičního stavebního materiálu

všech počítačových maniaků: prázdných krabic od pizzy. Zkrátka je tu spousta věcí.

Ale když naše kočka strčí hlavu do dveří, najde tu jen Hoa. Kancelář má sám pro sebe, za což je rád, protože ostatní lidi většinou nemusí. To, že jsou tyto pocity oboustranné, ho nikdy nenapadlo. A zatímco Louisa Guyová je známá svými spekulacemi nad tím, že Ho je do určité míry autista, Min Harper rád odpovídá, že je zcela určitě pěkný šmejdl. Není tudíž překvapením, že případnou reakcí Hoa na přítomnost naší kočky by bylo mrsknutí plechovky coly jejím směrem a zklamání, že ji minul. Ale další věcí, kterou o sobě Roderick Ho ještě neví, je, že mnohem lépe střílí na nehybné cíle. Když se trefuje plechovkou do odpadkového koše na druhé straně kanceláře, málokdy mine, ale jakmile se cíl přiblíží, už se mockrát netrefil.

Naše kočka se tedy nerušeně stáhne, aby si prohlédla sousední kancelář. A tady jsou dvě nové tváře nedávno vyexpedované do Slough House: jedna bělošská, druhá černošská; jedna patří ženě, druhá muži; jsou tak nové, že ještě nemají jména, a obě jsou z návštěvnice trochu rozpačité. Patří kočka ke stálým hostům kanceláří – je jednou z Pomalých koní? Nebo je to nějaká zkouška? Znepokojeně se na sebe podívají, a zatímco zažívají chvíli sblížení z momentálního zmatení, naše kočka vyklouzne ven a vyběhne po schodech do kanceláří o patro výš.

První z nich obývají Min Harper a Louisa Guyová, a kdyby Min Harper a Louisa Guyová dávali pozor a kočky si všimli, totálně by ji ztrapnili. Louisa by si klekla, zvedla kočku do náruče a přitiskla by si ji ke svým impozantním nadrům – což jsou podle Mina nadra, která nejsou ani příliš malá, ani velká –, zatímco Min, kdyby dokázal dostatečně dlouho nemyslet na Louisiny kozy, by kočku hrubě uchopil za zátylek, naklonil by jí hlavu a chvíli by si zírali do očí,

příčemž by si oba uvědomovali její kočičí přednosti – a teď nemáme na mysli roztomilost a heboučkou srst, ale ladnost, s jakou se v noci proplétá ulicemi, a umění pohybovat se ve tmě; vlastnosti dravce, které se ukrývají v každé běžné kočce.

Min i Louisa by pak mluvili o tom, že by jí měli sehnat nějaké mléko, ale ani jeden z nich by pro to nic neudělal, jelikož smyslem této konverzace by bylo pouze naznačit, že laskavost i donáška mléka patří k věcem, kterých jsou schopní. A naše kočka by si, zcela po právu, ulevila na rohožce jejich kanceláře, než by je opustila.

A vstoupila do kanceláře Rivera Cartwrighta. A i když by tento práh překročila stejně nenápadně jako všechny ostatní, v tomhle případě by bez povšimnutí nezůstala. River Cartwright, mladý, světlolvasý muž s bledou pletí a malou pihou nad horním rtem, by okamžitě přerušil, co právě dělal – papírování nebo práci na počítači; něco, co vyžaduje soustředění spíše než akci, což je nejspíš důvod, proč vzduch v kanceláři vždy kalí odér frustrace –, a upřel by na naši kočku pátravý pohled. Navzájem by si hleděli do očí tak dlouho, až by kočka zrak odvrátila, znepokojena tak upřímným hodnocením. Cartwrighta by nenapadlo dávat jí mléko; byl by příliš zaměstnán mapováním jejího chování; přemýšlením nad tím, kolika dveřmi musela proklouznout, aby se dostala až sem, co ji do Slough House přivádí, jaké pohnutky se skrývají za jejím chováním. A zatímco by mu všechno tohle běželo hlavou, naše kočka by vyklouzla zpátky na chodbu a vydala by se do posledního patra ve snaze najít méně přísné páry očí.

A s tím by vstoupila do první z posledních dvou kanceláří: do mnohem přívětivějšího prostoru, jelikož zde pracuje Catherine Standishová, a Catherine Standishová ví, jak se ke kočkám chovat. Catherine Standishová kočky ignoruje. Kočky jsou buď doplňky,

nebo náhražky, a Catherine Standishová nechce mít ani s jedním z toho nic společného. Mít kočku znamená být jen malý krůček od toho mít kočky dvě a být svobodnou ženou těsně před padesátkou se dvěma kočkami znamená rezignovat na život. Catherine Standishová má za sebou slušnou řádku strašidelných momentů, ale každý z nich přežila a nehodlá se vzdát ani teď. Takže naše kočka si tu může dělat pohodlí, jak se jí zlíbí, ale bez ohledu na to, jak moc náklonnosti předstírá a jak nesměle obtáčí své dlouhé elegantní tělo kolem Catherininých lýtek, žádné pamlsky jí to nepřinese; žádné kousky sardinek zbavené přebytkého oleje na vrstvě papírových kapesníků a následně položené k jejím nohám; žádnou misku smetany. A protože žádná kočka hodná toho jména nemůže tolerovat nedostatek uctívání, i ta naše se rozloučí a odpluje vedle...

... do doupěte Jacksona Lamba. Do podkrovní místnosti se šikmým stropem a s oknem zatemněným roletou, takže jediné světlo, které tu je, vychází z lampy postavené na stohu telefonních seznamů. Vzduch je ztěžklý pachy, které by psovi jistě připadaly jako rajske: zbytky jídla z restaurace, cigarety, den staré prdy a zvětralé pivo, ale na přesné třídění nebude čas, protože na to, jak je mohutný, se Jackson Lamb dokáže pohybovat překvapivě hbitě. Respektive dokáže to, když se mu chce, a věřte, že když mu do kanceláře vleze zasraná kočka, tak se mu chce. Během mžiku by popadl naši kočku za krk; vytáhl by žaluzie, otevřel okno a pustil ji na silnici pod sebou. Nepochybně by tam dopadla na nohy, jak tvrdí lidové povídačky a potvrzuje věda, ale stejně tak nepochybně by spadla přímo před jedoucí vozidlo, což, jak jste byli informováni, se teď na Aldersgate Street děje. Tlumený náraz a táhlé skřípění brzd by se nejspíš nesly vzhůru až k Lambově oknu, ale on by nic z toho neslyšel, protože by to okno už dávno přibouchl a vrátil by se do

židle, kde by spočinul se zavřenýma očima a tlustými prsty propletenými na svém břiše.

Je tedy štěstí, že naše kočka unikla, respektive že neexistuje, protože by to pro ni byl smutný konec. A jak už to tak bývá, je to hned dvojité štěstí, protože toho rána se stalo něco nemyslitelného. Jackson Lamb nedřímá u svého stolu, ani se nepotlouká po kuchyňce před kanceláří a z lednice nevyžírá jídlo svých podřízených. Nevznáší se po schodišti tím svým strašidelně tichým krokem, který si osvojuje podle libosti. Nebouchá do podlahy své kanceláře, která je zároveň stropem kanceláře Rivera Cartwrighta a s potěšením nečeká, za jak dlouho Cartwrightovi rupnou nervy a dorazí si stěžovat. Neignoruje Catherine Standishovou, zatímco mu přináší další zbytečnou zprávu, kterou zapomněl, že jí vůbec zadal. Zkrátka a dobře tu není.

A nikdo ve Slough House nemá nejmenší tušení, kde je.

Tím místem, kde se Jackson Lamb onoho rána nacházel, byl Oxford. A tam přišel se zbrusu novou teorií, která by se měla představit kravařákům v Regent's Parku. Lambova teorie zněla takto: místo toho, aby posílali nové špiony na drahé zaškolovací kurzy odolnosti proti mučení na odlehlá místa na velšských hranicích, měli by je poslat na oxfordské nádraží, aby pozorovali místní personál v akci. Protože ať už tito lidé prošli jakýmkoliv výcvikem, všichni do jednoho byli velmi zdatní v umění držet jazyk za zuby, když přišlo na sdílení informací.

„Vy tady pracujete, že?“

„Pane?“

„Měl jste minulé úterý večer službu?“

„Číslo na informační linku je na všech plakátech. Pokud máte stížnost...“

„Nemám žádnou stížnost,“ řekl Lamb. „Chci jen vědět, jestli jste měl minulé úterý večer službu.“

„A proč byste to chtěl vědět?“

Lamb zatím narazil na neprůstřednou argumentaci místní obsluhy třikrát. Jeho čtvrtý pokus byl malý muž s vlasy ulíznutými dozadu a šedivým knírem, který sebou občas mimovolně škulb. Ten muž vypadal jako lasice navlečená v uniformě. Lamb by ho nejradši popadl za zadní nohy a zamával s ním ve vzduchu jako s bičem, ale nedaleko od nich stál policista.

„Předpokládejme, že je to důležité.“

Samozřejmě že u sebe měl služební průkaz – s pracovním jménem –, ale nemusel být rybář, aby věděl, že není rozumné mrskat do tůně kameny, než tam nahodí udici. Kdyby si někdo prověřil číslo jeho průkazu, rozezněly by se v Regent's Parku všechny poplašné zvony a píšťaly. A Lamb nechtěl, aby ho kravaťáci zahrnuli otázkami typu, co si myslí, že dělá, protože si nebyl zcela jistý tím, co si myslí, že dělá, ale o tuto informaci se nehodlal dělit.

„Velmi důležité,“ dodal a poklepal si na klopu kabátu. Z vnitřní kapsy mu napůl vypadla peněženka s čouhající dvacetilibrovou bankovkou.

„Aha.“

„Beru to jako ano.“

„Pochopte to, musíme být opatrní... Ohledně lidí vyptávajících se v místech hlavních dopravních uzlů.“

Je dobré vědět, pomyslel si Jackson Lamb, že kdyby se teroristé ocitli právě v tomto dopravním uzlu, narazili by na nedobytnou obrannou linii. Pokud by ovšem místnímu personálu nezamávali před nosem dvaceti librami. „Minulé úterý,“ pokračoval. „Došlo tady k nějaké poruše.“

Ale muž už vrtěl hlavou. „To nebyl náš problém. Tady bylo všechno v pořádku.“

„Až na to, že tu nejezdily vlaky.“

„Vlaky tu jezdily. Problém nastal jinde.“

„Jistě.“ Už to bylo dlouho, co se Lamb naposledy zapojil do tak dlouhé konverzace, aniž by se uchýlil ke sprostým slovům. Pomalí koně by se nestačili divit, s výjimkou nováčků, kteří by to považovali za nějaký druh zkoušky. „Ale ať už byl problém kdekoliv, z Readingu sem vypravili několik autobusů s cestujícími. Protože nejezdily vlaky.“

Lasička svraстила obočí, evidentně se rozhodla, že se výslech blíží do finále, a na posledním úseku nabírala rychlost. „Přesně tak. Šlo o náhradní autobusovou dopravu.“

„Která sem přijela odkud?“

„V tomto konkrétním případě si myslím, že nejspíš přijela z Readingu.“

Samozřejmě že ano. Sakra. Jackson Lamb si povzdechl a sáhl po balíčku cigaret.

„Tady nesmíte kouřit.“

Lamb vytáhl cigaretu a strčil si ji za ucho. „Kdy jede další vlak do Readingu?“

„Za pět minut.“

Lamb nevrle poděkoval a otočil se k turniketům.

„Pane?“

Ohlédl se.

Lasička upřela pohled na Lambovu klopou kabátu a v nezaměnitelném gestu několikrát zašustila prstem a palcem o sebe.

„Co je?“

„Myslel jsem, že se chystáte...“

„Dát vám spropitné?“

„Ano.“

„Dobře. Něco vám poradím.“ Lamb si prstem poklepal na nos. „Pokud si chcete stěžovat, číslo na informační linku najdete na všech plakátech.“

Pak odkráčel na nástupiště a počkal na svůj vlak.

Zpátky na Aldersgate Street se dva noví Pomalí koně v kanceláři v prvním patře měřili pohledem. Oba sem nastoupili zhruba před měsícem, oba byli vypovězeni z Regent's Parku, ze samého srdce tajné služby. Slough House, což nebylo opravdové jméno tohoto zařízení – žádné oficiální jméno nemělo –, byl zcela nepokrytě synonymem pro skládku: přeložení sem bylo zpravidla dočasné, protože ti, kteří sem byli přeloženi, obvykle zanedlouho sami odešli. To byl také celý smysl jejich exilu: rozsvítit nad jejich hlavami nápis EXIT. Pomalí koně, tak se jim říkalo. Slough House. Slovní hříčka založená na vtipu, jehož původ byl už téměř zapomenut.*

Tihle dva – kteří nyní už měli jména: jmenovali se Marcus Longridge a Shirley Danderová – se ze svého předchozího působení znali od vidění, ale jednotlivá pracoviště v Regent's Parku se mezi sebou příliš nekamarádila. Pracovníci oddělení operativy a komunikace byli ryby, které plavaly v jiných rybníčcích. Takže teď, podobně jako nováčci všude na světě, byli vůči sobě stejně podezřívaví jako vůči již etablovaným obyvatelům tohoto zařízení. Přesto: svět tajné služby byl relativně malý a zprávy ho často obletěly dvakrát, než se zvířený prach usadil. Takže Marcus Longridge (čtyřicátník, čer-

* Výraz *slow horse*, tj. pomalý kůň, se v angličtině vyslovuje stejně jako Slough – město na jihovýchodě Anglie, které má v britské kultuře výrazně negativní pověst. (pozn. překl.)

noch, narozený v jižním Londýně karibským rodičů) věděl, co stálo za vyhazovem Shirley Danderové ze sektoru komunikace v Regent's Parku, a Danderová, které bylo kolem dvaceti a měla vzdáleně exotický vzhled (skotská prababička, nedaleký zajatecký tábor, propuštěný italský voják na konci války), slyšela zvěsti o Longridgeových sezeních, která následovala po jeho zhroucení. Ani jeden z nich o tom s tím druhým nemluvil, stejně jako nemluvili vlastně o ničem. Jejich dny byly naplněny obecnými zdvořilostmi vyplývajícími z kancelářského soužití a pomalou ztrátou nadějí.

Byl to Marcus, kdo udělal první krok, a vyslovil to jedno jediné slovo: „Takže.“

Bylo pozdní ráno. Londýnské počasí procházelo schizofrenním záchvatem: ostré sluneční paprsky, které se snažily pronikat špinavými okenními tabulkami, střídaly prudké přívaly deště, které je nedokázaly umýt.

„Takže co?“

„Takže jsme tady.“

Shirley Danderová čekala, až se jí restartuje počítač. Zase. Měla na něm spuštěný program na rozpoznávání obličejů, který porovnával kamerové záznamy z manifestací na podporu stažení vojáků s fotkami podezřelých džihádistů; tedy džihádistů, u nichž bylo podezření, že existují; džihádistů, kteří měli krycí jména a všechno ostatní, ale jejichž existence mohla být čirým výplodem nějakého neschopného agenta rozvědky. Program byl sice zastaralý, ale ne tak zastaralý jako její počítač, který tvrdošíjně odmítal požadavky na něj kladené a dnes ráno to dal najevo už třikrát.

Aniž by vzhlédla, zeptala se: „Tohle má být pokus o flirt?“

„To bych si netroufl.“

„Protože to by nebylo moudré.“

„Slyšel jsem.“

„Super.“

Téměř na minutu bylo ticho. Shirley cítila, jak jí na ruce tika-
jí hodinky; přes desku stolu vnímala, jak se počítač snaží probrat
k životu. Dole se ozvaly kroky dvou párů nohou. Harper a Guyová.
Přemýšlela, kam asi jdou.

„Takže vzhledem k tomu, že nejde o pokus o flirt, nevadí, když
si promluvíme?“

„O čem?“

„O čemkoliv.“

Ted' na něj upřela tvrdý pohled.

Marcus Longridge pokrčil rameny. „Ať se ti to líbí, nebo ne, sdí-
líme jednu kancelář. Bylo by fajn, kdybychom si řekli víc, než zavři
dveře.“

„Nikdy jsem ti neřekla, abys zavřel dveře.“

„Nebo cokoliv jiného.“

„Vlastně je mám mnohem radši otevřené. Nepřipomíná mi to
tady tolik vězeňskou celu.“

„Prima,“ řekl Marcus. „Vidíš, začínáme si povídat. Strávila jsi
hodně času ve vězení?“

„Na tohle právě teď nemám náladu, jasný?“

Pokrčil rameny. „Fajn, ale do konce pracovní doby zbývá víc než
šest hodin. A do důchodu dvacet let. Můžeme je strávit v tichosti,
jestli chceš, ale jeden z nás se z toho zblázní a druhý zmagorí.“ Sklo-
nil se zpátky ke svému počítači.

Dveře na zadní dvorek se zabouchly. Obrazovka Shirleyina počí-
tače se probudila k životu. Modře se rozsvítila, na chvíli se zamys-
lela a zase zamrzla. Nyní, když již proběhl pokus o konverzaci, její
absence řvala do ticha jako požární poplach. Shirleyiny náramkové

hodinky byly v rytmu jejího srdce. Nemohla si pomoci, musela něco říct.

„Mluv sám za sebe.“

„Ohledně čeho?“ ohradil se.

„Ohledně dvaceti let do důchodu.“

„Jo tohle.“

„Pro mě je to spíš čtyřicet.“

Marcus přikývl. Na obličeji to nedal znát, ale cítil triumf.

Poznal začátek, když ho slyšel.

V Readingu Jackson Lamb vystopoval vedoucího stanice a nasadil si masku úzkostlivého intelektuála. Nebylo těžké uvěřit, že Lamb je akademický pracovník: ramena posetá lupy, zelený svetr do věcka potřísněný zbytky jídla, odřené manžetové knoflíčky košile vykukující zpod kabátu. Měl nadváhu, nejspíš z věčného vysedávání v knihovnách, a řídnoucí špinavé blond vlasy si česal dozadu. Strniště na tvářích svědčilo o jeho lenosti. Říkalo se o něm, že připomíná herce Timothyho Spalla, jen s horšími zuby.

Přednosta stanice ho odkázal na firmu, která náhradní autobusy dodala, a o deset minut později se Lamb opět vžíval do role akademika; tentokrát naplněného smutkem. „Můj bratr,“ pronesl.

„Ach. Ach. To je mi líto.“

Lamb shovívavě mávl rukou.

„Vážně, to je hrozné. Je mi to opravdu líto.“

„Léta jsme spolu nemluvili.“

„O to horší to musí být, že?“

Lamb, který neměl tušení, rychle souhlasil. „Jistě, to máte pravdu.“ Jeho oči se zalily slzami, když si představil dva malé chlapce, imaginární bratry, užívající si chvíle absolutní sourozenecké věrnosti.

ti, aniž by tušili, že následující roky mezi ně vrazí klín; že se odcizí a ztratí z dohledu, až život jednoho z nich skončí v potemnělém autobuse v Oxfordshiru...

„Infarkt, že?“

Lamb, neschopný slova, přikývl.

Vedoucí depa smutně zavrtěl hlavou. Tohle byl zatracený případ. A pro firmu to nebyla dobrá reklama – mrtvý cestující v jednom z jejích autobusů; i když samozřejmě na firmě žádná odpovědnost neležela. Kromě toho, mrtvola neměla platnou jízdenku.

„Napadlo mě...“

„Ano?“

„Který to byl autobus? Je tady?“

Na dvoře stály čtyři autobusy, další dva byly zaparkované v garážích, a jak to tak bývá, vedoucí depa přesně věděl, který z nich nechtěně posloužil jako pohřební vůz. Stál necelých deset metrů od nich.

„Rád bych si do něj na chvíli sedl,“ řekl Lamb. „Na jeho místo. Víte?“

„Nejsem si jistý, co...“

„Nejde o to, že bych věřil na existenci duší,“ promluvil Lamb a hlas se mu chvěl. „Ale nejsem si zcela jistý, zda na té teorii něco není, jestli chápete?“

„Samozřejmě. Samozřejmě.“

„A kdybych mohl posedět tam, kde seděl on, když... zemřel, no...“

Nemohl pokračovat, otočil se a zahleděl se přes cihlovou zeď ohraničující dvůr a za kancelářskou budovu před ní. Pár bernešek velkých mířil k řece; jejich plačtivé volání ještě podtrhovalo Lambův smutek.

Nebo aspoň tak to vedoucímu depa připadalo.

„Tamhle,“ řekl. „Je to támhle ten.“

Lamb zanechal zírání do nebes a upřel na něj nevinný pohled plný vděčnosti.

Shirley Danderová ťukala tužkou do neochotného monitoru, pak ji položila na stůl a odfrkla si.

„... Co je?“

„Co to má znamenat, že by sis ‚netroufl‘?“ řekla.

„Nerozumím.“

„Když jsem se ptala, jestli to má být pokus o flirt. Řekl jsi, že by sis netroufl.“

„Slyšel jsem, co se povídá,“ řekl Marcus Longridge.

To mi došlo, pomyslela si. Každý to slyšel.

Shirley Danderová měřila necelých sto šedesát centimetrů, měla hnědé oči, olivovou pleť a plné rty, které se ovšem jen málokdy usmívaly. Byla široká v ramenou i v bocích a v oblečení dávala přednost černé: černé džíny, černé topy, černé tenisky. Jednou si o sobě vyslechla poznámku, že má sex-appeal dopravního patníku, kterou navíc pronesl notorický sexuální diletant. V den, kdy byla přidělena do Slough House, měla vlasy vyholené strojkem úplně nakrátko a tento sestřih od té doby každý týden obnovovala.

O tom, že dokázala vyvolat posedlost, nebylo pochyb: konkrétně u pracovníka čtvrtého oddělení komunikace v Regent's Parku, který ji usilovně pronásledoval bez ohledu na to, že měla vztah. Nechával jí na stole vzkazy a volal do bytu jejího milence, kdy ho napadlo. Vzhledem k jeho práci pro něj nebylo těžké učinit tyto hovory nedohledatelné. Vzhledem k její práci pro ni zase nebyl problém je vystopovat.

Samozřejmě existovaly protokoly; postup pro podávání stížností, který zahrnoval podrobný popis „nevhodného chování“ a prokázá-

ní „neuctivého přístupu“; pokyny, které měly jen malou váhu u zaměstnanců, kteří strávili minimálně osm týdnů ze zkušební doby na školení o tom, jak správně atakovat svůj cíl. Po noci, kdy jí šestkrát telefonoval, se jí v jídelně zeptal, jak se vyspala, a Shirley mu ušetdřila přesně mířenou ránu.

Možná by jí to prošlo, kdyby ho vzápětí nevytáhla na nohy a nezasadila mu druhý, stejně precizní úder.

Problémové chování, zněl verdikt personálního oddělení. Bylo nad slunce jasné, že Shirley Danderová vykazovala známky problémového chování.

Zatímco se tím v myšlenkách probírala, Marcus mluvil: „Všichni o tom slyšeli. Někdo mi vyprávěl, že doslova letěl vzduchem..., že se mu nohy odlepily od země.“

„Jen při té první ráně.“

„Měla jsi štěstí, že tě nevyhodili.“

„Vážně?“

„Chápu, kam míříš. Ale vyřizovat si účty přímo v práci? Chlapi vyhodili i za mň.“

„Chlapi možná,“ poznamenala. „Ale vyhodit holku za to, že srovnala úchyla, který ji obtěžuje, je trapas. Zvlášť když to ta dotyčná ‚holka‘ chce řešit soudně.“ Důraz na slovo holka nemohl být zřetelnější, kdyby uvozovky naznačila ve vzduchu prsty. „Kromě toho jsem byla ve výhodě.“

„V jaké?“

Odražila se oběma nohama od stolu, až nohy židle zaskřípaly na podlaze. „O co ti jde?“

„O nic.“

„Protože na někoho, kdo si jen tak povídá, jsi dost zvědavý.“

„No,“ opáčil, „těžko si můžeš povídat a nebýt ani trochu zvědavý.“

Podrobila ho zkoumavému pohledu. Na svůj věk nevypadal špatně; jeho levé oční víčko bylo trochu převislé, ale to mu dodávalo přemýšlivý výraz, jako by neustále zkoumal svět kolem sebe. Měl delší vlasy než ona, ale ne o moc, pečlivě zastřižené vousy a knír a dával si záležet na tom, jak se obléká. Dnes to znamenalo dobře padnoucí džíny a bílou košili bez límečku se šedým sakem; černo-fialová šála Nicole Farhiové visela na věšáku. Toho všeho si všimla ne proto, že by ji to zajímalo, ale protože to všechno představovalo informace. Snubní prsten nenosil, ale to nic neznamenalo. Kromě toho byli všichni buď rozvedení, nebo nešťastní.

„Fajn,“ řekla. „Ale jestli na mě hraješ nějakou habaďuru, na vlastní kůži brzy zjistíš, jak tvrdou mám pěst.“

Zvedl ruce na znamení kapitulace v gestu, které bylo žertem míněno jen napůl. „Jen se snažím navázat pracovní vztah. Víš jak... Jsme tu oba noví.“

„Ne že by ostatní drželi bůhvíjak pospolu. Možná kromě Harpera a Guyové.“

„Jenže oni nemusí,“ řekl Marcus. „Mají status rezidentů.“ Jeho prsty rychle zabubnovaly po klávesnici, pak ji odstrčil a odsunul židli od stolu. „Co si o nich myslíš?“

„Jako o skupině?“

„Klidně to vezmi po jednom. Nemusí to být elaborát.“

„U koho začneme?“

„Začneme u Lamba,“ řekl Marcus Longridge.

Jackson Lamb, usazený na zadním sedadle autobusu, v němž zemřel člověk, hypnotizoval popraskaný betonový dvůr a dvojici dřevěných vrat, za nimiž se rozkládalo centrum Readingu. Oklepal se. Jako dlouholetý obyvatel Londýna si nemohl pomoci.

Momentálně se však soustředil na to, co předstíral, že tady dělá, tedy na to, že sedí a tiše vzpomíná na muže, o kterém tvrdil, že je jeho bratr, ale který byl ve skutečnosti Dickie Bow: což bylo příliš hloupé jméno na to, aby bylo falešné, ale příliš roztomilé, aby bylo skutečné. Dickie a Lamb se znali z Berlína, ale od té doby už uplynulo mnoho let a Lamb měl problém vybavit si jeho tvář. Obličej, který mu vystával před očima, byl špičatý a ostrý, jako krysí, ale to Dickie Bow byl, pouliční krysa; zběhlý v prolézání dírami, které pro něj byly příliš malé. To byla klíčová dovednost, díky které se mu dařilo přežívat. Nezdálo se však, že by mu v poslední době byla příliš platná.

(Srdeční infarkt, tvrdila pitva. U člověka, který tolik pil, kouřil a jedl tolik smaženého jídla jako Dickie Bow, to nebylo nijak překvapivé. Nepříjemné čtení pro Lamba, jehož zvyky byly vesměs podobné.)

Natáhl ruku a prstem přejel po zadní straně sedadla před sebou. Jeho povrch byl většinou hladký; jediná stopa nejspíš po cigaretě nebo sirce byla zjevně léta stará a byla spíše dílem náhody než pokusem o vyrytí posledního vzkazu... Od doby, kdy byl Bow součástí tajné služby, už uplynulo mnoho let, a i tehdy patřil spíš k pěšákům, kteří nikdy nepronikli do hlavního velitelského stanu. Stará moudrost praví, že pouličním krysám se dá věřit vždycky, protože pokaždé, když přijmou úplatek z druhé strany, druhý den ráno se objeví u vašich dveří s nastavenou rukou v očekávání, že nabídku dorovnáte.

Lamb se necítil vázaný žádným kodexem bratrství. Kdyby Dickie Bow usnul s cigaretou v puse a uhořel ve své posteli, Lamb by bez mrknutí oka prošel pěti fázemi: popření, hněv, smlouvání, lhostejnost, snídaneň. Ale Bow zemřel na zadním sedadle autobusu a bez jízděnky. Když pomineme chlast, cigára a smažák, zpráva z pitevny

nedokázala vysvětlit, proč byl Bow v tomhle zapadákově, když měl mít zrovna směnu v pornoshopu v Soho.

Lamb se postavil, zašmátral v přihrádce nad hlavou a nic nenašel. A i kdyby něco našel, nebylo by to nic, co tu zanechal Dickie Bow, ne po šesti dnech. Znovu se posadil a studoval gumové těsnění podél oken ve snaze najít stopy po škrábancích – možná směšné, ale moskevská pravidla předpokládala, že vaše pošta nebyla určená jen vašim očím. Když jste potřebovali poslat zprávu, museli jste najít jakýkoliv způsob. I když vzkaz vyrytý nehtem na gumovém těsnění k nim v tomto případě nepatřil.

Z přední části autobusu se ozvalo zdvořilé zakašlání.

„Já, ehm...“

Lamb posmutněle vzhlédl.

„Nechci na vás spěchat. Ale potřebujete tu být ještě dlouho?“

„Už jen minutku,“ řekl Lamb.

Ale vlastně mu stačilo méně než to. Ještě ani nedomluvil a už vjížděl rukou do mezery mezi dvěma sedadly, kde nejdřív narazil na ztvrdlou kuličku staré žvýkačky, která jako nádor vyrůstala z plyše sedačky; na milion drobků od sušenek; na kancelářskou svorku; na minci příliš malé hodnoty, aby mu stálo za to strčit si ji do kapsy; a na okraj něčeho tvrdého, co mu proklouzlo mezi prsty a donutilo ho zanořit ruku ještě hlouběji, přičemž se mu manžeta kabátu zařízla vysoko nad zápěstí. A v tom to nahmatal znovu, hladkou plastovou věc, kterou tentokrát pevně sevřel v dlani. Když svůj poklad vytahoval ven, nevšímal si ani krvavých škrábanců na zápěstí. Veškerou pozornost soustředil na svou kořist: na starý, tlustý mobilní telefon.

„Takže Lamb. Lamb je všechno, co se o něm říká.“

„Což je?“

„Tlustý bastard.“

„Který už toho hodně zažil.“

„Dlouhověký tlustý bastard. Ten nejhorší druh. Sedí si tam nahore a kašle na nás ostatní. Jako by mu dělalo potěšení řídit oddělení plné...“

„Lúzrů.“

„Ty mě nazýváš lúzrem?“

„To jsme oba, ne?“

Práce byla zapomenuta. Marcus Longridge, který právě nazval Shirley Danderovou lúzrem, se na ni zářivě usmál. Ona se zarazila a na chvíli ji napadlo, do čeho se tu pouští. Nikomu nevěř, rozhodla se, když sem poprvé vkročila. Vyholená hlava byla součástí toho rozhodnutí. Nikomu nevěř. A teď tu seděla a chystala se začít svěřovat Marcusovi jen proto, že s ním sdílela kancelář: A čemu se vlastně tak usmíval? Myslel si snad, že jsou kamarádi? Zhluboka se nadechni, poručila si; ale jen v duchu. Aby to nebylo vidět.

To byla alfa a omega oddělení komunikace: zjistit všechno, co se dalo, ale nic neprozradit.

„O tom porota ještě nerozhodla. Co si o něm vlastně myslíš?“ odpověděla.

„Myslím, že tohle oddělení vede dost po svém.“

„Oddělení jo? Spíš takovou dobročinnost.“ Uhodila rukou do počítače. „Tohle patří do muzea. S těmahle sračkama máme chytat zločince? Kdybychom si stoupli na Oxford Street s tužkou a štosem papírů, budeme mít větší šanci. Promiňte, pane, nejste náhodou terorista?“

„Pane nebo slečno,“ doplnil ji Marcus. Pak dodal: „Od nás se neočekává, že budeme někoho chytat, máme se tu začít k smrti nudit a odejít někam do bezpečnostní firmy. Ale ať už jsme tady kvůli

čemukoliv, Lamb tu za trest není. Nebo pokud ano, náramně si to užívá.“

„No a?“

„No, jen že on určitě ví, kde je pohřbeno pár těl,“ řekl Marcus. „A nejspíš jich sám pár zakopal.“

„To má být metafora?“

„Z angličtiny jsem propadal. Metafora je pro mě uzavřená kapitola.“

„Takže si myslíš, že je šikovný?“

„No, má nadváhu, pije a kouří a veškerá jeho fyzická aktivita nejspíš spočívá v tom, že zvedne telefon a objedná si kari. Ale jo, teď když jsi to řekla, myslím, že je šikovný.“

„Možná kdysi,“ poznamenala pochybovačně Shirley. „Ale jaký má smysl být šikovný, když jsi příliš pomalý, abys toho využil?“

Ale Marcus nesouhlasil. Šikovnost byla podle něj záležitost myslí. Jen pouhá Lambova přítomnost dokázala člověka zcela vyčerpat a to, že představuje hrozbu, jste si většinou uvědomili až ve chvíli, kdy odcházel, a vy jste se divili, kdo zhasl. Ale to byl samozřejmě jen Marcusův názor. Mohl se mýlit.

„Hádám,“ řekl, „že když tu zůstaneme dostatečně dlouho, budeme mít šanci to sami zjistit.“

Na cestě zpátky ke dveřím autobusu si Lamb promnul oči, což umocnilo jeho zarmoucený výraz nebo to mohlo taky vypadat, že má zánět spojivek. Vedoucí depa vypadal nesvůj, cizí smutek evidentně špatně snášel, protože jinak by si musel všimnout Lambovy ruky mezi sedadly, a jistě by přemýšlel, zda se ho na to má zeptat.

Aby zmařil jakýkoliv takový pokus hned v zárodku, řekl Lamb: „Najdu tu někde řidiče?“

„Koho? Myslíte toho, kdo řídil, když...?“

Když můj bratr zaklepal bačkorama, ano. Ale směrem k vedoucímu depa jen kývl a znovu si otřel oko.

Řidič se s Lambem moc bavit nechtěl; evidentně zastával názor většiny řidičů městských hromadných prostředků, že jediní dobří cestující jsou ti, kteří opustí jejich vozidlo. Ale jakmile se vedoucí depa naposledy omluvil a zamířil zpátky do své kanceláře, Lamb už podruhé toho rána nechal zazářit svou dvacetilibrovou bankovku. A ta řidiči rozvázala jazyk.

„Co můžu říct? Je mi to líto.“

Nijak zkroušeně ale nevypadal. Spíš radostně z potenciálního zisku.

„Nevšiml jste si, že by s někým mluvil?“ zeptal se Lamb.

„Většinu času sledujeme silnici.“

„Než jste vyjeli.“

Řidič znovu zanotoval: „Co můžu říct? Byl to blázelec. Pár tisíc lidí uvízlo na trati, my jsme je jen převázeli z místa na místo. Takže ne, nevšiml jsem si ničeho, pardon. Byl jen jedním z mnoha, dokud...“ V tom si uvědomil, že se v konverzaci dostává do slepé uličky, a vymanévroval z ní slovy „však víte“.

„Dokud jste nepřijel do Oxfordu s mrtvolou na zadním sedadle,“ dodal Lamb ochotně.

„Musel odejít pokojně,“ poznamenal řidič. „Já jsem se více méně držel předepsané rychlosti.“

Lamb se ohlédl na autobus. Červenomodrý, spodní polovina začákaná blátem. Prostě obyčejný autobus, do kterého Dickie Bow nastoupil, a už z něj nevystoupil.

„Stalo se na té cestě něco neobvyklého?“ zeptal se.

Řidič na něj chvíli zíral.

„Kromě té mrtvoly.“

„Promiňte, ale byla to normální směna. Vyzvedněte je na nádraží, vysaďte v Oxfordu. Standardní zakázka, jakých je spousta.“

„A co se stalo, když jste tam přijel? Do Oxfordu?“

„Většina lidí se vyhrnula ven a zmizela. Čekal tam na ně vlak, který je vzal zbytek cesty. Museli mít nejmíň hodinu zpoždění. A lilo jako z konve. Nikdo se kolem delší dobu nezdržoval.“

„Ale někdo musel najít tělo.“

Řidič mu věnoval zvláštní pohled a Lamb si domyslel důvod. „Richarda,“ dodal. Byli přece bratři, ne? „Dickieho. Někdo zjistil, že je mrtvý.“

„Udělal se tam chumel lidí, ale jemu už nebylo pomoci. Jeden z nich, lékař, zůstal na místě, ale zbytek odešel na vlak.“ Odmlčel se. „Vypadal docela klidně. Váš bratr.“

„Takový konec by si přál,“ ujistil ho Lamb. „Měl rád autobusy. A vy jste tedy pak udělal co? Zavolal sanitku?“

„Ano, i když už to bylo vlastně zbytečné. Zbytek večera jsem tam trčel. Bez urážky. Musel jsem podat výpověď, ale to přece víte, ne? Jako jeho bratr.“

„To je pravda,“ řekl Lamb. „Jako jeho bratr tohle samozřejmě vím. Stalo se pak ještě něco?“

„Nic neobvyklého. Jakmile ho odvezli a uklidil jsem autobus, vrátil jsem se sem.“

„Uklidil jste autobus?“

„Ne, že bych ho čistil nebo tak něco. Jen jsem zkontroloval sedadla, jestli tam něco nezůstalo, víte? Peněženky a tak.“

„A našel jste něco?“

„Ten večer ne. Jen klobouk.“

„Klobouk?“

„V přihrádce nad hlavou. Kousek od místa, kde seděl váš bratr.“

„Jaký klobouk?“

„Černý.“

„Jaký černý? Buřinku? Cylinder? Jaký?“

Řidič pokrčil rameny. „Prostě klasický klobouk. S krempou okolo.“

„Kde je teď?“

„Ve Ztrátách a nálezech, pokud si ho tedy už někdo nevyzvedl. Byl to jen klobouk. Lidi nechávají klobouky v autobusech v jednom kuse.“

Ale ne, když venku chčije, pomyslel si Lamb.

Pak chvíli přemýšlel a uvědomil si, že to není pravda. Když přšelo, nosilo klobouky víc lidí, takže jich víc zůstávalo zapomenutých v autobusech. Dávalo to smysl. Statistika v tomhle směru mluvila jasně.

Ale co se statistiky týkalo, uvažoval Lamb, mohla jít k čertu.

„A kde jsou ty vaše Ztráty a nálezy?“ Mávl v širokém gestu kolem sebe. „Tady někde?“

„Kdepak. Ty jsou přece v Oxfordu, ne?“

Samozřejmě že jsou sakra v Oxfordu, pomyslel si Lamb.

„A co Ho?“

„Ho je ňouma.“

„Mám pro tebe novinku. Všichni IT nerdi jsou ňoumové.“

„Ho je ještě větší ňouma než většina z nich. Chceš vědět, co mi řekl, když jsme se poprvé potkali?“

„Co?“

„Úplně poprvé. Ještě jsem si ani nesundal kabát,“ řekl Marcus. „Moje první ráno tady, hlavou mi běží, že jsem se právě ocitl ve vyhnanství, deportován na Ďábelské ostrovy pro agenty, a přemýšlím, co bude dál, když Ho zvedne svůj hrnek na kafe, ukáže mi ho – je na